Το βαθύ μυστήριο της Ορθοδοξίας. Ας το διαφυλάξουμε (Φώτης Κόντογλου)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 18 Αυγούστου, 2009

Μεγάλο, πολὺ μεγάλο καὶ σπουδαῖο εἶναι ἕνα ζήτημα ποὺ δὲν τοῦ δώσανε σχεδὸν καθόλου προσοχὴ οἱ περισσότεροι Ἕλληνες. Κι αὐτὸ εἶναι τὸ ὅτι ἀπὸ καιρὸ ἀρχίσανε κάποιοι δικοί μας κληρικοὶ νὰ θέλουν καὶ νὰ ἐπιδιώκουν νὰ δέσουν στενὲς σχέσεις μὲ τοὺς παπικούς, ποὺ ἐπὶ τόσους αἰῶνες μᾶς ρημάξανε. Γιατί, στὰ ἀληθινά, δὲν ὑπάρχει πιὸ μεγάλος ἀντίμαχος τῆς φυλῆς μας, κι ἐπίμονος ἀντίμαχος, πού, σώνει καὶ καλά, θέλει νὰ σβήσει τὴν Ὀρθοδοξία. Οἱ δεσποτάδες ποὺ εἶπα πὼς τοὺς ἔπιασε, ἄξαφνα κι ἀναπάντεχα, ὁ ἔρωτας μὲ τοὺς Λατίνους, λένε πὼς τὸ κάνουνε ἀπὸ «ἀγάπη». Μὰ αὐτὸ εἶναι χονδροειδέστατη δικαιολογία καὶ καλὰ θὰ κάνουνε νὰ παρατήσουνε αὐτὰ τὰ ροσόλια τῆς «ἀγάπης», ποὺ τὴν κάνανε ρεζίλι. Ὁ διάβολος, ἅμα θελήσει νὰ κάνει τὸ πιὸ πονηρὸ παιγνίδι του, μιλᾶ, ὁ ἀλιτήριος γιὰ ἀγάπη. Ὅ,τι εἶπε ὁ Χριστός, τὸ λέγει κι αὐτὸς κάλπικα, γιὰ νὰ ξεγελάσει. Τώρα, στὰ καλὰ καθούμενα, τοὺς ρασοφόρους μας στὴν Πόλη, τοὺς ἔπιασε παροξυσμὸς τῆς ἀγάπης γιὰ τοὺς Ἰταλιάνους, ποὺ στέκουνται, ὅπως πάντα, κρύοι καὶ περήφανοι καὶ δὲν γυρίζουνε νὰ τοὺς δοῦνε αὐτοὺς τοὺς «ἐν Χριστῷ ἀδελφούς», ποὺ ὅσα τοὺς κάνανε ἀπὸ τὸν καιρὸ τῶν Σταυροφόρων ἴσαμε τώρα, δὲν τοὺς τἄκανε μήτε Τοῦρκος, μήτε Τάταρος, μήτε Μωχαμετάνος. Ἴσως καὶ οἱ δικοί μας νὰ κάνουν ἀπὸ παρεξηγημένη καλωσύνη.

Ὅπως εἶπα, οἱ περισσότεροι δικοί μας δὲν δώσανε καμμιὰ σημασία σ᾽ αὐτὲς τὶς φιλοπαπικὲς κινήσεις, ποὺ εἶναι θάνατος γιὰ τὸ γένος μας καὶ ποὺ τὶς κινήσανε οἱ καταχθόνιες δυνάμεις ποὺ πολεμᾶνε τὸν Χριστὸ καὶ ποὺ μὲ τὰ λεπτά τους ἀγοράζουνε ὅλους, δὲν δώσανε λοιπὸν καμμιὰ σημασία, γιατὶ τὰ θεωροῦνε τιποτένια πράγματα, ἂν δὲν εἶναι κι οἱ ἴδιοι ἀγορασμένοι, ἄξια μοναχὰ γιὰ κάποιους στενοκέφαλους παλιοημερολογίτες καὶ φανατικοὺς ἀποπετρωμένους χριστιανούς. Τώρα τὰ μυαλὰ γινήκανε φαρδειά, καὶ καταγίνονται μὲ ἄλλα κοσμοϊστορικὰ προβλήματα! «Θὰ καθόμαστε νὰ κυττάζουμε τώρα παπάδες κι Ὀρθοδοξίες»; Μὰ αὐτοὺς δὲν τοὺς μέλει κι ἂν ἐξαφανισθεῖ ἀπὸ τὸν κόσμο κάθε ἑλληνικὸ πράγμα. Καὶ θὰ ἐξαφανισθεῖ ὄχι τόσο εὔκολα μὲ τὸν ἀμερικανισμὸ ποὺ πάθαμε, ὅσο ἂν γίνουμε στὴ θρησκεία παπικοί. Γιατὶ γι᾽ αὐτοῦ πᾶμε. Παπικὴ Ἑλλάδα θὰ πεῖ ἐξαφάνιση τῆς Ἑλλάδας. Νὰ γιατὶ εἶπα πὼς εἶναι πολὺ σπουδαῖο ζήτημα αὐτὲς οἱ ἐρωτοτροπίες ποὺ ἀρχίσανε κάποιοι κληρικοὶ δικοί μας μὲ τοὺς παπικούς, κι ἡ αἰτία εἶναι τὸ ὅτι δὲν

νοιώσανε τί εἶναι Ὀρθοδοξία ὀλότελα, μ᾽ ὅλο ποὺ εἶναι δεσποτάδες.

Τὸ κακὸ εἶναι πὼς ὁ λαὸς δὲν πῆρε, καλὰ-καλά, εἴδηση γιὰ τὴ συνωμοσία. Ποιὸς νὰ τὸν πληροφορήσει, ἀφοῦ οἱ γραμματισμένοι τὰ θεωροῦνε αὐτὰ τὰ πράγματα ἀνάξια γιὰ τὴ μοντέρνα σοφία τους, καὶ τρέχουν σημαιοφόροι σὲ κάθε νεωτερισμό;

Ἀπὸ τότε ποὺ ἀρχίσανε οἱ λυκοφιλίες ἀνάμεσα στοὺς δικούς μας καὶ στοὺς παπικοὺς (καὶ σημείωσε πὼς οἱ δικοί μας φαγωθήκανε πρῶτοι νὰ πιάσουνε σχέση μὲ τοὺς Λατίνους σὰν νὰ πήρανε ἀπὸ κάπου διαταγή, κι ὁλοένα μιλᾶνε γιὰ «τὸν διάλογον» μαζί τους, δίχως νὰ ξέρουνε καλὰ-καλὰ τί λένε), ἀπὸ τότε λοιπόν, ἀκοῦμε, κάθε τόσο, κάτι πράγματα θεατρικά, ἄνοστα, ἀνόητα, δίχως καμμιὰ σοβαρότητα, ὅπως εἶναι ἡ λεγόμενη «Διάσκεψις τῆς Ρόδου», τὰ νέα παρεκκλήσια τοῦ Βατικανοῦ, κ.τ.λ. Στὴ Ρόδο πήγανε οἱ δικοί μας μὲ σκοπὸ νὰ πουλήσουν τὴν Ὀρθοδοξία, γιατὶ γι᾽ αὐτοὺς εἶναι καθυστερημένη μορφὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ, δηλαδὴ ἕνας βλάχικος χριστιανισμός, καὶ ν᾽ ἀρχίσουν τὸν «διάλογον», ποὺ νὰ τὸν πάρει ἡ εὐχὴ αὐτὸν τὸν «διάλογον». Καὶ τί κάνανε; Τίποτα! Λόγια πολλὰ καὶ χαμένα, ποὺ νὰ ντρέπεται κι ὁ τελευταῖος Ἕλληνας Ὀρθόδοξος.

Προχθὲς πάλι μάθαμε πὼς ὁ Πάπας ἐγκαινίασε ἕνα νέο περεκκλήσιο στὸ Βατικανὸ καὶ ἔβαλε γιὰ εἰκόνες (μὴ χειρότερα!) τὶς φωτογραφίες τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Ἀθηναγόρα, «ὁ ὁποῖος ἵσταται ὄπισθεν τοῦ Ποντίφηκος»! Φαντασθεῖτε παρεκκλήσιο μὲ φωτογραφίες (τί ἀκαλαίσθητα πράγματα!). Ὁ Πάπας λοιπὸν θὰ προσεύχεται μπροστὰ στὶς δικές του φωτογραφίες! Δηλαδὴ τρελλάθηκαν οἱ ἄνθρωποι! Αὐτὰ δὲν τὰ κάνανε μήτε οἱ ἀραπάδες τῆς Ἀφρικῆς. Συλλογίζομαι πόση σοβαρότητα ἔχουν οἱ Μουσουλμάνοι στὴ θρησκεία τους, καὶ ποὺ καταντήσανε τὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ αὐτοὶ οἱ ἀθεόφοβοι Ἰταλιάνοι, ποὺ προσκυνᾶνε ἀγάλματα τῆς Παναγιᾶς μὲ κοκκινάδια, μὲ σκουλαρίκια καὶ μὲ δαχτυλίδια. Κι ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι, ποὺ φυλάξαμε τὸ βαθὺ μυστήριο τῆς εὐσέβειας, τώρα, στὰ καλὰ καθούμενα, πᾶμε νὰ γίνουμε ἕνα μ᾽ αὐτοὺς ποὺ γελοιοποιήσανε τὸν Χριστὸ ὅσο κανένας ἄθεος.

Ἀλλά, ἀπὸ ποῦ νὰ πιάσει κανένας καὶ ποῦ νὰ τελειώσει; Ὅσοι ἤτανε ἕως τώρα ἀδιάφοροι γιὰ τὴ θρησκεία καὶ γιὰ τὴν Ἐκκλησία, καὶ ποὺ πολλοὶ ἀπ᾽ αὐτοὺς τὶς περιπαίζανε μάλιστα, ὅλοι αὐτοὶ γινήκανε ἔξαφνα παπόφιλοι, καὶ μασᾶνε σὰν μαστίχι τὴν ψεύτικη λέξη «ἀγάπη». Μεγαλύτερο ρεζιλίκι δὲν ἔγινε. Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι ποὺ εἴμαστε κολλημένοι ἀπὸ νεότητος στὴν Ἐκκλησία μας, εἴμαστε στενοκέφαλοι, μοχθηροί, γυμνοὶ ἀπὸ ἀγάπη κι ἀπὸ ἀληθινὴ εὐσέβεια. Ἡ μόδα εἶναι τώρα νὰ φαίνεσαι ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ ἔνοιωσε τὰ «αἰτήματά» της.

Σὲ καιρὸ λοιπὸν ποὺ κάνουνε οἱ δικοί μας αὐτὲς τὶς ὕποπτες ἐρωτοτροπίες μὲ τὸν Πάπα, ἔρχουνται ἀπὸ τὴν ἐπικράτειά του, ἀπὸ τὴ Δύση, πολλὲς ψυχὲς ποὺ ἔχουν ἀπελπισθεῖ ἀπὸ τὴν ψευτιὰ τοῦ παπισμοῦ, καὶ διψοῦνε ν᾽ ἀπογευτοῦνε τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Πολλοὶ ἀπ᾽ αὐτοὺς βαφτίζονται Ὀρθόδοξοι.

…

*(Απόσπασμα από το βιβλίο **Μυστικὰ Ἄνθη**, Ἐκδόσεις: Ἀστήρ – Παπαδημητρίου)*

(Πηγή ηλ. κειμένου: www.nektarios.gr)